

οε δύο τομάρια.

Τόν άλλο χρόνο, αφίνοντας τή Γαλλική ύπηρεσία, έταξειδούνη στην Μόσχα, όπου έμνηθή στά τής Φιλικής Έταιρείας και υπέβαλε στον Τσάρο Αλέξανδρο σχέδιο επαναστάσεως τής Ελλάδος. Έπειτα κατέβηκε στην Ελλάδα, πήγε στη Μάνη, όπου ή διάφορες πρωτεύουσες οικογενείες άλληλοφώνονταν. Ο Περραιβός, μέ τήν εύγλωττία του, μέ τό θούρια του άλληρωτόν φίλου του Ρήγα, κατόρθωσε να συμφιλίωση τούς Μανιάτες και να ετοιμάση στην ψυχή τους τήν ιδέα του Άγώνος.

Λίγο πρό του 1821, ο Περραιβός συνεννοήθη μέ τόν Ύψηλάντη και πήγε στην Ήπειρο, όπου έλαβε μέρος σέ δίους τούς άγώνες και σέ όλες τες περιπέτειες τών Σουλιωτών, μέ τό τουργά και μέ τό λόγο. Στην πολεμική του Σουλίου, ο Περραιβός, μαζί μέ τόν Καπετάν Λάζαο, υπερίσπηε τήν κλεισούρα τής Κόνιας. Έπειτα, κατέβηκε στη Στεριά, και στά 1823 ελεγε τό άξιωμα «Υπουργός του Πολέμου». Τότε έπεξευρησε και τήν περίφημη έστρατεία στον Όλυμπο, προχωρώντας μόνο ως τόν Τρίκερι.

Ψυχή φιλογεή ο Περραιβός, έλαβε μέρος σέ σπουδαίες μάχες, λαβώθηκε στην Αμυλιανή, έπολέμησε στην πολεμική τών Αθηνών, υπό τόν Καραϊσκάκη, ως στρατηγός, και στο Κερατινή τής Αττικής. Ο Καραϊσκάκης έστρεψε ξεχωριστή εκτίμησι στον Περραιβό. Καμιά φορά τού έλεγε:

— Χάιντε, κατεπών Χριστόφορε, τραγουδά μας κανένα από ζείνα του «Αι Ρήγα!

Γιατί ο Ρουμελιώτης άρχιστάτηςος θεοοοσος άγίτο το Φερραιό έθνομάρτυρα. Και ο Περραιβός μέ τή ζεστή και βροντόδη φωνή του, μέ σπινταμένο τόνο, άρχιζε να τραγουδά ένα θούριο, που έφευγε διάκρια στά μάτια τών πολεμιστών:

Γιά τήν ελευθερία να ζώσουμε σπαθί
Πώς είμαστ' άντρωμένοι παντού να ζα-
(κουσθή ...

Μετά τήν άπελευθέρωσι τής Ελλάδος, στά 1835, ο Χριστ. Περραιβός όνομάση σινταγματάχης τής Φάλαγγος, και στά 1844 ύποστράτηςος. Στο μεταξύ έτίπισσε τό πολύτιμο σύγγραμά του «Απομνημονεύματα πολεμικά» και στά 1860 σύνταξη «Βιογραφία Ρήγα του Φερραιού».

Ο Χριστόφορος Περραιβός ήταν άδελφικός φίλος και του στρατηγού Αντρέα Ίσζου. Όταν, κατά τό Δεκέμβριο του 1857, ο Ίσζος πέθανε, ο Περραιβός λυπήθηκε κατάκαρδια και πήγε στην εκκλησία μέ μαύρη σέπτη στό φέσι και στη λαβή του σπαθιού. Πενούσε σαν να ήταν άδελφός του. «Όση ώρα οι παλάδες έφηναν τή νεκρώσιμη ακολουθία, ο γέρω-στρατηγός στεκότανε μέ τό κεφάλι σκυφτό και δάκρυα κλυούσαν από τά μάτια του.

Όταν όμως έστρεψε ή στιγμή του τελευταίου άσπασμού, ο Περραιβός έπροχώρησε μπροστά στό νεκρό συμπολεμιστή του και μέ σταθερή τή φωνή έλεγε:

— Αντρέα, σφες τήν άγκυλιά του Θεού! Φίλησε από μένα τόν πατέρα σου και δίους μας τούς άλλους συντόρους. Πές τους να φιλήσουνε λιγάκι τόπο και γιά μένα στό πλευρό τους. Πές τους να θυμωθούνε τήν κοινή μας σούναξι στό νησί τής Άγιας Μαύρας, στά 1807 και τό μεγάλο σκοπό που βάλμαε από τότε, ή να ελευθερωθούμε, ή να πεθανούμε!... Πές τους να παρακαλούν το Θεό γιά τή φτωχεια Πατρίδα, να τήν προστατεύη, γιά να ιδη καλύτερες ήμέρες!... Πές τους πως έγώ, ο πιο γέροντας άπ' αυτούς, ζω άκόμα, γιά να ιδω ή άλλες δόξες τής Πατρίδας μας. Κι άν αυτός εινε ο λόγος που ο Θεός με βαστάει στη ζωή, καλή εινε τότε ή ζωή, με όλα της τά βάσανα...

Και σκιδόντας ο γέρω-στρατηγός, έφίλησε κλαίοντας τόν πεθανό του φίλο.

Ο Χριστόφορος Περραιβός πέθανε ένα χρόνο μετά τόν έρχισμό του Βασιλέως Γεωργίου Α' στας Αθήνας: Στά 1863, σέ ηλικία 90 έτών.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ

Εινε γνωστή ή περιπετειώδης αίσθηματική ζωή του όνομαστού Ίταλου ποιητού Γαβριήλ ντ' Αννουίντσο, ο άποιος συνεδέθη κι' άγαπήθηκε από πολλές γυναίκες. Και αυτό τόν τρόπο όμως ελεγε κατανηγε κανός σέξουα και ή νόμιμη σέξουός του σπανιότατα τόν έβλεπε. Μιά έσποχη ή κ. ντ' Αννουίντσιο ελεγε χάσει άδυσόδιλου τά... Ίχνη του σέξουα τής.

Έπ' τέλος έμαθε ότι ο άντρας τής έσύνταξε στο σαλόνη τής Ρουμανίδος ποιητριάς, Ελένης Βακαρέσκο, κι' άρχισε να πηγαίνει εκεί κι' ή ίδια, μέ τήν έλπίδα να... τόν συναντήση.

— Τί τά θέλετε, έλεγε ή κ. ντ' Αννουίντσιο δικαιολογούμενη στους φίλους τής, ο Γαβριήλ, εινε ο προσφιλέστερος... συγγραφέυς μου!...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ένα ύβριστικό γράμμα ενάντιον του Ρίξου Νερουλού. Τί έπέιραζε τόν κ. Υπουργό. Ο Χωριάτης κι' ο δικηγόρος. Ο μύλος και τα... γαϊδουριά!... Ο «Όθων και τό ρωμαϊκά. Η άκατάλληπτες λέξεις. Η άναθηματική στήλη Γεωργίου του Α' και τό κύρια τής άγραμματωσύνης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Όταν ήταν ύπουργός τής Παιδείας ο Ρίξος Νερουλός, κάποιος καθηγητής του Πανεπιστημίου τόν έξέβρισε δι' έπιστολής. Μερικοί φίλοι του καθηγητού, φοβηθέντες ότι ο ύπουργός θα τόν άπέλυε, έπήγαν και τόν παρακάλεσαν να τόν συγχωρήση.

— Δέν με πειράζει ή βρισιές του κ. καθηγητού, άποζήθηκε ο φίλος ύπουργός. Έξέκιο που με πειράζει εινε ότι στο γράμμα του βρήκα οκτώ άνορθογραφίες!...

Κάποτε ένας χωριάς, που έπισκέφθη γιά πρώτη φορά τήν Αθήνα, μπήκε και στο Ειρηνοδικείο και ρώτησε κάποιον δικηγόρο σέ τί ζουσιμενε τό κτίριο αυτό.

— Εινε μύλος! του απάντησε ο δικηγόρος θέλοντας να τόν ζωοειγή.

Τότε ο άφελής άλλ' έξέκτισε χωριάς του έδειξε τούς δικηγόρους που στεκόνοσαν άπόσω, μέ τούς ζωοφορτάδες και τες δικογραφίες στη μασάλη, και τού έλεγε:

— Κα βέβαια μύλος θάνα, γιά να περιμένουν άπόσω όλοι αυτοί οι γαϊδάροι, φροτομένοι τά σκατά τους!...

Ο άείμηστονος Βασιλεύς Όθων δέχτηκε κάποτε σ' άκόσμοι τρεις Σιωνιστούς εκπόρους περσαιτικούς άπ' τήν Αθήνα, και τούς ρώτησε μετάξυ τών άλλων πως πηγαίναν ή δούλειές τους.

Οι έπιόροι στην ερώτησι αυτή φάνηκαν στενοχωρημένοι, γιατι ή δουλειές τους δέν πηγαίναν καλά.

— Δέν γίνεται νταραβέοι, Μεγαλειότατε, τού έλεγε ο ένας.

— Μεγάλα κεσάτια, πρόσθεσε ο δεύτερος.

— Δέν έγουμε λειά άλισβερίσι, συμπλήρωσε ο τρίτος.

Ο Όθων δέν κατάλαβε τίποτε από τες τρεις αυτές λέξεις που πρώτη φορά τς άκουσε. Γι' αυτό, μετά τό τέλος τής άκρούσεως, κάλεσε τόν ύπασπιστή του Καρατάσο γιά να τόν διαφωτίση.

— Τί θα πη νταραβέοι, στρατηγέ μου;

— Νταραβέοι γίνεται άμα σπάσει τό κεσάτι, απάντησε ο έλληνομαθής στρατηγός.

— Και τί θα πη κεσάτι, στρατηγέ μου;

— Κεσάτι θα πη άμα δέν γίνεται άλισβερίσι.

— Και τότε δέν γίνεται άλισβερίσι;

— Άμα πείσι τό κεσάτι!

— Και τότε πέφτει κεσάτι;

— Όταν δέν γίνεται σφετές.

— Και τί θα πη σφετές;

— Τζέρος, Μεγαλειότατε.

— Και τζέρος τί θα πη;

— Νταραβέοι.

— Καλά, καλά, κατάλαβα, έλεγε ο Όθων, χωρίς να καταλάβη γυρ από τί Βαβέλ αυτή τών έμπορικώων λέξεων.

Στό μέρος στο όποιο έδολοφονήθη ο Βασιλεύς Γεώργιος στη Θεσσαλονίκη, έχει στήθει, ως γνωστόν, μία άναθηματική στήλη τήν όποια έσπεφάνωσε ο Πρόεδρος τής Δημοκρατίας κ. Ζαΐμης, μεταβάς από ήμερών στη Μακεδονική πρωτεύουσα.

Στην άναθηματική αυτή στήλη έχουν χαραχθεί ή έξής έπιγραφές, προς δόξαν αιδώνια τής άγραμματωσύνης και τής έπιπολαώδητος τών νεοέλληνων:

Από τή μη ά πλευρά:

ΓΕΩΡΓΙΩΣ Α'. (τό «ως» μέ όμεια κεφαλαίων)

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Και από τήν άλλη:

ΓΙΝΟΥ ΠΙΣΤΟΣ ΑΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΩΣΩ ΣΟΙ ΤΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ (!)

Αυτά κάνει τό κύμα τής άγραμματωσύνης, τό όποιον μάζ κατέκλυσε τελευταίως.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Όταν εινε κανείς ερωτευμένος, όλες ή γυναίκες έχουν πνεύμα.

— Τό δάκρυ εινε τόσο ώραιο στα μάτια μάζ καλλονής, ώστε και ο Ίδιος ο έρωτας μόλις τολμά να τό σφυγγίση.